

Klima- og miljødepartementet

Oslo, 25. januar 2020

Innspill til nytt globalt rammeverk for naturen

I oktober samles forhandlere og politikere fra hele verden i Kunming, Kina, for å bli enige om en ny global avtale for mer natur. Tidligere klima- og miljøminister Ola Elvestuen satte ambisjonsnivået fra norsk side, ved å erklære at naturen trenger sin egen Paris-avtale.

Dette er gode signaler, og det er viktig at norske myndigheter arbeider for en sterk og ambisiøs naturavtale. Om vi skal kunne snu de negative trendene for naturen og de naturgodene som vi er helt avhengige av, er det helt avgjørende at vi styrker innholdet sammenlignet med dagens Aichimål, i tillegg til en betydelig bedre implementering av målene. Og det haster å få på plass tiltakene.

Kort oppsummert trenger vi:

- 1) å verne om mer natur,
- 2) restaurere langt mer natur enn i dag, og
- 3) ha styrkede miljøhensyn på resten av arealene, i tråd med intensjonen i biomangfoldkonvensjonen.

Store utfordringer

Ifølge [WWFs Living Planet Report](#) (LPR) har 60 prosent av et stort antall bestander av ulike arter forsvunnet siste 40 årene. Neste utgave av denne rapporten skal lanseres i høst, før CoP15 i Kunming, og det vil mest sannsynlig by på mer dyster lesning.

Og resultatene fra LPR utfyller det som har blitt presentert i andre rapporter, inkludert fra FNs naturpanel og FNs klimapanel. Opptil en million arter kan bli truet av utryddelse. Videre er hele 3 milliarder mennesker i dag påvirket negativt av tap av naturmangfold og tilhørende naturgoder/økosystemtjenester, og andelen mennesker som får sin livskvalitet forringet på grunn av dette vil øke.

Hva trengs?

Det er bra at norske myndigheter i arbeidet med en ny naturavtale har løftet betydningen av å ta tak i utfordringene med direkte og indirekte drivere. Skal en lykkes med å ta vare på naturen må en også sørge for at sterke miljøhensyn integreres på tvers av alle sektorer, inkludert i investeringer, med vurdering av naturrisiko og klimarisiko. Videre er miljøfiendtlige subsidier en betydelig indirekte årsak til tap av naturmangfold og naturgoder, inkludert i Norge. Derfor bør norske myndigheter utarbeide en plan for utfasing av disse.

[Rapporten fra Food and Land Use Coalition](#) om behovet for transformative endringer i landbruket, en rapport som Norge har bidratt til å finansiere, viser også tydelig at vi trenger å beskytte og restaurere mer natur, og at dette er forenlig med matsikkerhet og matproduksjon.

WWF vil understreke at mer vern av natur er en viktig del av det som trengs for å stoppe tap av natur og naturgoder, og at Norge bør ha som posisjon å øke målet ut over dagens 17%.

Eksempelvis er det en rekke land som støtter opp om et krav om 30 % vern, og dette burde også kunne være akseptabelt for Norges del. [EU-parlamentet har nylig lagt seg på et svært ambisiøst nivå](#) når det gjelder hva EU skal mene i Kunming, inkludert et styrket mål for vern sammenlignet med dagens Aichimål.

Flere land som er medlemmer av biomangfoldkonvensjonen, og miljøorganisasjoner som eksempelvis WWF, har tatt til orde for at den nye naturavtalen må legge vekt på økosystembasert forvaltning. Dette kan omfatte helhetlige forvaltningsplaner slik Norge har trukket frem ved flere anledninger. En slik helhetlig eller økosystembasert forvaltning kan inkludere en rekke typer virkemidler som kan virke i samme retning, så som verneområder, naturrestaurering, artsbeskyttelse (utvalgte naturtyper, prioriterte arter), miljøpositive incentiver, og andre former for reguleringer.

En sterk naturavtale må bli en hovedprioritering i utenrikspolitikken

For å innfri trengs ikke bare gode avtaleformuleringer om å stanse naturtap og overutnyttelse av ressurser. Vel så mye handler det om hvordan landene blir ansvarliggjort, og hvilke virkemidler de forplikter seg til å bruke. For å lykkes må en slik avtale gripe inn i betingelsene for handel, finansstrømmer, produksjon og forbruk. Konsekvensene av en forsterket global politikk for naturen blir neppe mindre enn konsekvensene av klimapolitikken.

For å samle oppslutning om felles løsninger må hele den utenrikspolitiske verktøykassen tas i bruk. Derfor må Norge i 2020 gjøre en sterk naturavtale til en hovedprioritering i utenrikspolitikken, sammen med nært beslektede innsatser for en forsterket klimaavtale, en ny global avtale mot plast i havet og arbeidet for FNs bærekraftmål.

På denne måten må en se en ny naturavtale i Kunming i sammenheng med andre prosesser og konvensjoner. FNs generalforsamling i New York i september vil være en viktig arena for å bidra til å sette ambisjonene for de nye miljømålene, og norske myndigheter bør bidra til å sette naturmangfold og den nye naturavtalen på dagsorden der. WWF-nettverket bistår gjerne med forslag til hvordan dette kan gjøres.

På samme måte vil FNs femte miljøforsamling i Nairobi neste år, der Norge har presidentskapet, være en god mulighet til å følge opp og bygge videre på det som vedtas i Kunming. Mer enn noensinne vil det være viktig å sikre at ulike avtaler, konvensjoner og deklarasjoner jobber sammen i stedet for å følge separate spor.

WWF-nettverket vil i tillegg utarbeide et mer omfattende innspill til nulldokumentet til neste forhandlingsmøte i Kunming i februar, og dette vil oversendes departementet så snart dette er ferdigstilt.

Vennlig hilsen
for WWF Verdens naturfond

(sign.)
Sverre Lundemo
Seniorrådgiver naturmangfold